

andet den at konfiskere Stats-Laanefonden, hvilket ikke var en virkelig alvorlig Mulighed til at redde os ud af det finansielle Uføre, idet det kun vilde være at flytte Udgiften fra Stats-Laanefonden til Statskassen. Men her, hvor det ærede Medlem for en Gangs Skyld sammenfatter sin finansielle Plan, her siger han — og det er Ord, som ikke kan misforstås —: Vi kan undvære hele Formue- og Indtægtsskatten, vi kan inddrage Statstilskuddet til Kommunerne, vi vil kunne opretholde Afskaffelsen af Kultolden og vil saa endda have 300,000 Kr. at løbe paa. Det ærede Medlem nævnede ved den Lejlighed intet om andre Indtægter: Ølskatten var 2,540,000 Kr., Spiritussskatten 3,110,000 Kr., Cigaret-skatten 720,000 Kr. Det er i alt 6,370,000 Kr. Og selv om jeg nu vil forære det ærede Medlem de 700,000 Kr., som vilde kunne indvindes ved forandrede Ligningsregler, kommer vi ikke højere end til godt 7 Mill. Kr., medens det mindste Beløb, jeg til Slut selv efter de gode indhøstede Erfaringer mente at kunne nøjes med, var 10 Mill. Kr. Altsaa, hvis det ærede Medlem og hans Mindretal havde maattet raade, havde de budt os en Finansplan med i alt Fald 3 Mill. mindre Indtægt end den, vi fik.

Ordføreren (Bramsen): Det, den højtærede Minister ankede over ved første Behandling, var, at Højre i sin Udvalgsbetænkning havde foreslaaet kun at give ham $6\frac{1}{3}$ Million, medens han skulde bruge et større Beløb, som han ogsaa har faaet. Nu, da jeg viser den højtærede Minister, at det har vi ikke gjort i vor Udvalgsbetænkning, slaar han op og citerer noget, som jeg ikke kender til, og om hvilket jeg ikke ved, i hvilken Forbindelse det er sagt, for at komme bort fra det officielle, det, vi har sagt i den Betænkning, der forelaa for det høje Ting til Behandling. Jeg finder ikke, at det er den rigtige Maade at polemisere paa at sige: Vil det ærede Medlem ikke godkende, hvad jeg har paastaet stod i Højres Betænkning, saa tager jeg og læser noget andet op, som den ærede Taler ikke er belavet paa og ikke ved, i hvilken Sammenhæng det er sagt. Spørgsmaalet er dette, om jeg, da Ministeren talte om, hvad der var tilbudt i vor Betænkning, har paavist, hvad der er tilbudt i vor Betænkning. Dette Mellemværende fra sidste Gang maa være afgjort. Skal der være et nyt Mellemværende, saa for mig gerne. Men hint

Mellemværende er afgjort absolut i Ministerens Disfavør.

Det samme er Tilfældet, naar den højtærede Minister taler om det manglende Beløb paa Formue- og Indtægtsskatten. Den højtærede Minister siger — Sp. 1233 i Landstingstidenden —, at hver Gang han under Forhandlingerne om Finansplanen har omtalt Balancen, har han udtrykkelig gjort opmærksom paa, at der endnu i Finansaaret 1913—14 vilde fremkomme et Deficit derigennem, at $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Formue- og Indkomstskattens Beløb ikke vilde indgaa i Finansaaret 1913—14. Dér har jeg spurgt den højtærede Minister, om han vilde nævne mig blot en af de Gange, han har sagt det. Det har han ikke formaaget, og derfor vil jeg gerne konstatere, hvad jeg var temmelig sikker paa i Forvejen, nemlig at han aldrig har sagt det. Derimod skal jeg gøre opmærksom paa, hvad den højtærede Minister i den Henseende har sagt. Han har nemlig sagt en hel Del, som er gaaet i modsat Retning. I Juni 1912 — altsaa, mine Herrer, efter at vi havde sluttet Overenskomsten, efter at han selv havde udsat Terminen for denne Lovs Ikrafttræden — udtalte han, at der for Finansaaret 1912—13 vilde indgaa 3,500,000 Kr. mere paa Finansloven ved Indkomstskatten eller i det hele 17,200,000 Kr., og nu siger han, at han har sagt, at han for Finansaaret 1913—14 vilde komme til at mangle $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det har aldrig nogen Sinde været sagt, men der har været sagt det modsatte, og der har endda været sagt, at vi skulde have alle Pengene ind i Finansaaret 1912—13. Og naar den højtærede Finansminister siger, hvad der støder mig i høj Grad, at jeg sad selv i Udvalget og vidste det godt, kan jeg kun sige, at jeg sad i Udvalget og vidste intet, at det aldrig nogen Sinde er blevet nævnt, at intet Medlem af Fællesudvalget har vidst noget som helst forinden den sidste Dag, da Ministeren kom med sit Mæglingforslag, i hvilket Lovens Ikrafttræden var udsat. Jeg kalder de Medlemmer, som har siddet i Udvalget, til Vidne paa, at det er sandt. Jeg vidste ingenting, og jeg tror at turde sige, efter hvad jeg har oplæst, at den højtærede Finansminister sagde den 4. Juni i Folketinget, at han heller ikke har vidst noget og aldrig har tænkt paa det før forleden, da han sagde, at han havde talt om det, hver Gang han havde talt om Finansplanen. Saaledes er Sandheden i denne Sag!